

at vi, naar vi skulle fremad, maa gaa fremad med noget mindre Skridt, end vi egentlig kunde ønske, for overhovedet at komme fremad. Derfor have vi i Aar, med Hensyn til at stille Forslag om Opkøb af Arealer, indskrænket os til Klitarealer, og saa have vi stillet Forslag om, at Staten skulde erhverve nogle Mergellejer. Det synes vi nu, Staten i dette Øjeblik kunde gøre. Saa have vi ikke villet gaa videre med Hensyn til, at Staten skulde sætte sig i Besiddelse af Jord derovre, men have ment, at for øvrigt kunde Staten støtte de private i deres Bestræbelser for at faa Hederne opdyrkede — altsaa ganske det samme, som det ærede Medlem mente, Staten skulde gøre. Saafremt vi maaske ad Aare skulde komme med et Forslag om, at Staten skulde opkøbe Hedearealer i større Udstrækning, saa gør jeg Regning paa det ærede Medlems Støtte, thi det falder ganske sammen med de Krav, det ærede Medlem selv har stillet. Naar det ærede Medlem ikke destomindre, trods det, at hans Tankegang helt igennem er ganske den samme som vor, dog udtalte sig noget nedsættende om det Forslag, vi have stillet, antager jeg, Grunden er den, at baade han og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen), som jo har talt i samme Retning, selv have undladt at stille Forslag tidligere om disse Forhold. Naar de sympatisere med den Virksomhed fra Statens Side, hvorom der her er Tale, maa man nok spørge: Hvorfor ere da de ærede Medlemmer ikke tidligere komne med et Forslag i den Retning? Det have de undladt, og nu synes de maaske ikke om, at Forslaget kommer fra anden Side. Det er maaske Grunden til, at de gøre sig Umage for at tale ondt om det Forslag, der er stillet.

Med Hensyn til det mere detaillerede, som jeg udtalte, da jeg havde Ordet i Forgaars, vil jeg ogsaa komme lidt tilbage dertil, thi det falder ogsaa fuldstændig sammen med, hvad det ærede Medlem ytrede. For det første maa jeg bemærke, at der maa det ærede Medlem have gjort sig skyldig i en Fejlhuskning af mine Udtalelser ved første Behandling. Jeg har, saa vidt jeg erindrer, ikke brugt nogen Udtalelse, der kunde tydes derhen, at jeg vilde have Alen hugget op og kørt væk eller smidt væk, som det ærede Medlem sagde. Det kan være, at jeg har brugt Udtrykket „fjerne“ Alen, men det betyder ikke andet end at fjerne den fra det Leje, den har, saaledes at den kommer bort fra det Sted, hvor den ligger og spærrer. Ja

det ærede Medlem ler, men det, der sker, naar man hugger Alen op, er, at den fjernes fra sit nuværende Leje og bliver blandet med Jord, og det er ikke det samme som, at den bliver kørt væk, det ved det ærede Medlem meget godt. Men det ærede Medlem omtalte saa det Arbejde, han selv havde gjort, nemlig at kulegrave, og det Arbejde har jeg set blive gjort mange Steder paa Heden. Jeg har nemlig i en Del Aar færdedes meget omkring i Landet, baade i Købstæder og paa Landet, og i ikke saa ringe Grad ude i Heden blandt Hededyrkerne, saa at jeg har set ikke saa lidt af, hvordan det gaar til derude. Jeg har set Hededyrkere, som have arbejdet paa at ophugge Alen paa deres Areal. Jeg har set, hvilke Frugter det har bragt dem, og hvilket besværligt Arbejde det er. Jeg har faaet det Indtryk, at Hededyrkeren naturligvis ikke kan indlade sig paa et saa besværligt Arbejde paa mere end en ringe Del af sit Areal ad Gangen, og det er klart, at naar han har ophugget og fjernet Alen, maa den ligge nogen Tid og forvitre, og i denne Tid kan han naturligvis ikke faa noget Udbytte af Jorden. Da der paa den Maade kan hengaa baade et og to Aar, uden at han faar noget Udbytte af sit Arbejde, har jeg tilladt mig at mene, at Staten godt kunde holde vedkommende skadesløse for det Arbejde, de saaledes udføre paa deres Jord i de Aar, de intet Udbytte faa af dette Arbejde.

Dette vilde være en væsentlig Støtte for dem, men jeg mener ikke, at det er den eneste Maade, hvorpaa Staten direkte kunde støtte de private Hedeopdyrkere. Jeg har kun tilladt mig at antyde en Maade, der kunde tages under Overvejelse, men jeg overlader det i øvrigt til Landbrugsministeren at undersøge Forholdene i hvert enkelt Tilfælde og anvende disse Penge paa den Maade, han maatte anse for rigtigst. Dertil hører fremdeles en Landbrugsminister, som ser nogenlunde velvilligt paa dette Spørgsmaal, og som mener, at Hedeopdyrkningen virkelig bør støttes. Men det synes jo ikke, at den ærede Landbrugsminister er af den Mening. Han synes helst at ville blive i den gamle Skure og ikke at mene, at der skal gøres mere, end der er gjort hidtil. Det ærede Medlems Omtale af Bekostningen skal jeg ikke indlade mig paa. Han maatte selv indrømme, at hans Tal ikke vare korrekte. Det ærede Medlem sluttede med at sige, hvad der burde gøres, idet han mente, at der burde bygges